

Budme přátelé a chraňme si svůj majetek

V loňském roce jsem ke dni 21. prosince poprvé se svými kolegy uspořádal výstavu nazvanou „Příroda, včely a člověk“. Datum nebyl vybrán náhodou. Jaro je způsob oslavy přírody, které je veselým začátkem nového roku. Ale na samotném sklonku všech ročních období utichá příroda k zdánlivé smrti. Vše, co v rámci jedinečnosti, v symbióze sounáležitosti dokonalého, v průběhu uplynulého ročního času zdánlivě umírá, čeká netrpělivě na vzácný impuls Slunce, které se v den slunovratu zdánlivě probouzí mohutnou explozí, a svými erupcemi vysílá k naší planetě silný povel k novému životu. Tma ztrácí svou vládu nad světlem. Zatím co světelný tok Slunce je stálý, obrovská probuzená síla následně v čase dvou dnů ohromí Zemí silným impulzem života. Dalších dvanáct dní zápasí tma se světlem, aby nakonec vzdala svůj nelítostný boj. Rovnoměrnost jejího ústupu o „svatých nocích“ ovládá pozvolna nástup nového života. Míza stoupá do stromů a keřů, aby dodala sílu opětného rozkvetu. V onen den, 21. prosince, život přírody přebírá vládu nad smrtí.

Včelí matka instinktivně vnímá nutnost nového života tohoto superorganismu, který již miliony let slouží svou opylovací schopností k reprodukci samotné přírody. Tě přírody citlivé na impulzy vesmíru v dokonalé souhře a harmonii se všemi zákonitostmi, které sama nikdy neporušuje.

Příroda je vrcholem souznění říše nerostné, rostlinné i živočišné v souladu s vesmírem. Je proti nám ve výhodě. Může existovat bez nás, my bez ní zahyneme. Příroda ale potřebuje včelu, která jí pomáhá k reprodukci. Respektujme to a naučme se poznání našeho nedozrálého mládí. Příroda je zde odjakživa, včely miliony let. Jsou mnohem starší než nezletilý člověk. Člověk se učil a stále učí poznávat včelu. Přiblížil jí k svému obydlí, začal si vyměňovat zkušenosti se sousedy a za dlouhých zimních večerů se s nimi dělil o svou radost z nich a své zkušenosti s nimi. Tak začaly vznikat po Čechách i na Moravě místní spolky. Postupem času získávaly různá privilegia, která dala vzniknout zemským včelařským spolkům. A aby se včelaři mohli lépe organizovat, splnili si svůj sen a z vlastních finančních prostředků si pořídili sídlo. V Českém včelaři, (ročník 67. – číslo 5 z roku 1933) je o tom překrásný článek starosty ZÚVč, přítele Bohuslava Vančury „Čeští včelaři pod vlastním krovem“. Pojednává o splnění dávného snu včelařů, kdy po 40letém střádání se dne 23. dubna 1933 valná hromada Zemského Ústředí včelařských spolků v Čechách jednomyslně usnesla na tom, aby byl koupen pro organizaci včelařů dům čís. pop. 177 v Křemencové ulici v Praze. **...Delegáti, této valné hromadě přítomní, prodchnuti byli vědomím síly a významu tohoto památného okamžiku a nebylo z přechtého shrómáždění ani jednoho hlasu, který by se byl pozvedl proti tomuto rozhodnému kroku správných orgánů Ústředí. A za chvíli na to prolétla rozhlaselem celou naši včelařskou veřejnost radostná zvěst, že čeští včelaři jsou konečně pod vlastním krovem.**

Ve své včelařské organizaci i v jejím vlastním domě spolkovém najde každý včelař dobré vůle uplatnění své práce a poctivě míněná jeho spolupráce i každé upozornění nebo námět budou s povzdechem přijaty. V naší zemské včelařské organizaci nesmí býti nespokojených, všem bez rozdílu musí se dostati stejné a náležité ochrany v jejich snahách a právech – a úplného uspokojení...

Abychom dosáhli stejného práva a úplného uspokojení, nám zbývá už jenom jediné. Pojmenovat vše podle pravdy a informovat naši členskou základnu o skutečnostech tak, jak se udály, a ne tak jak jsou v zájmu určitých skupin prezentovány. Stanovy jsou přijaty, pobočné spolky zapsány. Řekl bych bohužel. To ale neznamená, že vše



Včelařský dům v Křemencové ulici zakoupený pro organizaci včelařů

tímto končí. Berme tento stav odezdněleho X. sjezdu, konaného téměř v předvečer zimního slunovratu, jako fakt umírajícího času před nastávajícím jarem. Záleží jenom na nás, zda dokážeme vše správně uchopit ve prospěch nás všech.

Kdo byl letos na výstavě Natura Viva v Lysé nad Labem, všiml si v naší expozici dvou mramorových desek. Na jedné byl nápis „Ctíme přírodu a její zákonitosti, aby včely nevymřely“, a na druhé „Učinme vše pro to, aby voda zůstala živá, strom stromem a člověk člověkem“. Uvažuji ještě o jedné desce s citátem z úst Jana Wericha „Přátelství je součástí lidského štěstí“. A já dodávám...včelařského obzvlášť.

Budme si opravdovými přáteli. Mějme svůj rozum a nepodléhejme tendenčním výjevům revolucionářů, kteří pro zdar nesmyslného dokáží překroutit každou skutečnost, i když byli její součástí.

Jan Šmíd,
člen RV



Český včelař s článkem přítele Bohuslava Vančury